

Alkotmánybíróság
Budapest
Donáti u. 35-45.
1015

Tárgy: hiánypótlás a IV/888-1/2016.
sz. eljárásban

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		
Ügyszám:	IV 888-2 2016	
Érkezett:	2016 JÚN 27.	
Példány:	az ide melléktelt ügyvédi beadvány alábbi	Kezelőiroda: 3 db

Tisztelt Alkotmánybíróság!

A T. Alkotmánybíróság előtt folyó IV/888-1/2016. sz. eljárásban az ide melléktelt ügyvédi meghatalmazással Dr. Surányi Tímea indítványozó képviselőként jelenek meg.

hiánypótlást

terjesztem elő:

A T. Alkotmánybíróság elé terjesztett alkotmányjogi panaszomat továbbra is fenntartom, s a T. Alkotmánybíróság felhívásában foglaltaknak megfelelően az alábbiakkal egészítem ki, illetve pontosítom:

Az általam sérelmezett ítéletek két, az Alaptörvényben biztosított jogomat sértették: a tulajdonhoz való jogomat, valamint a tisztességes eljáráshoz való jogomat.

Az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van a tulajdonhoz.

Esetemben a Legfelsőbb Bíróság jogerős ítélete kötelezte ítéletében [REDACTED] (továbbiakban: adóst) arra, hogy fizessen meg a részemre 3.617.828 forintot, valamint ezen összeg 2005. április 22. napjától járó kamatait, valamint a felmerült perköltséget. Az ítélet alapján tehát az általam követelt összeg a tulajdonomat képezi, amely tényen az sem változtat, hogy azt az adós nem fizette meg, s mindent elkövet annak érdekében, hogy kötelezettségét ne kelljen teljesítenie.

Korábbi határozataiban a T. Alkotmánybíróság kifejtette azt, hogy „a tulajdonhoz való jog – azon belül a tulajdonjog részjogosítványainak – korlátozása akkor alkotmányellenes (alaptörvény-ellenes), ha az elkerülhetetlen, tehát kényszerítő ok nélkül történik, továbbá, ha a korlátozás súlya a korlátozással elérni kívánt célhoz képest aránytalan. Az állam egyfelől – az alkotmányos kivételek lehetőségétől eltekintve – köteles tartózkodni a magán- vagy jogi személyek tulajdonosi szférájába való behatolástól, másfelől köteles megteremteni azt a jogi környezetet, azt az intézményi garanciát, amely a tulajdonhoz való jogot diszkrimináció nélkül működőképesé teszi.” (3009/2012. (VI. 21.) AB határozat, Indokolás [50]). Mindemellett az Alkotmánybíróság megállapította, hogy alapjogi védelem illeti meg azt is, akinek a tulajdonszerzéshez kétségtelen jogcíme van. A jogcím akkor kétségtelen, ha az egyértelmű” (3387/2012. (XII. 30.) AB végzés, Indokolás [16]; 3177/2014. (VI. 18.) AB végzés, Indokolás [24]).

Szintén a T. Alkotmánybíróság fejtette ki a jelenleg is alkalmazott, ezért hatályában fenntartott 64/1993. (XII. 22.) AB határozatában azt, hogy „az Alkotmány a tulajdonjogot mint az egyéni cselekvési autonómia hagyományos anyagi alapját részesíti alapjogi védelemben. Az alkotmányos védelemnek úgy kell követnie a tulajdon társadalmi szerepének változását, hogy közben ugyanezt a védelmi feladatot elláthassa. Amikor tehát az egyéni autonómia védelméről van szó, az alapjogi tulajdonvédelem kiterjed a tulajdon egykori ilyen szerepét átvevő vagyoni jogokra, illetve közjogi alapú jogosítványokra is (például társadalombiztosítási igényekre). A másik oldalról viszont, a tulajdon szociális kötöttségei a tulajdonosi autonómia messzemenő korlátozását alkotmányosan lehetővé teszik. Az alkotmányos védelem módját meghatározza a tulajdonnak az a - más alapjogoknál fel nem lelhető - sajátossága, hogy alkotmányosan védett szerepét tekintve általában helyettesíthető. Az alkotmányos védelem tárgya elsősorban a tulajdoni tárgy, azaz a tulajdon állaga. ... Az alapjogi tulajdonvédelem mai helyzetének megfelelően terjesztette ki az Alkotmánybíróság a tulajdoni alapjogvédelmet már korábban is bizonyos, polgári jogilag nem tulajdonnak minősülő vagyoni értékű jogokra [17/1992. (III. 30.) AB], illetve tartotta megengedhetőnek a tulajdon védelmében a megkülönböztetést a tulajdon funkciója szerint, például a közcélú tulajdon fokozott védelme érdekében [6/1992. (I. 30.) AB].”

Mindezek alapján kijelenthető, hogy a tulajdont más személy nem akadályozhatja a dologgal való tényleges rendelkezésben, mivel a tulajdonos alapvető joga, hogy a dolgot mások kizárásával birtokolhatja és használhatja.

Alapvető, a tulajdonhoz való alkotmányos jogom sérül akkor, amikor egy bírósági döntés foszt meg attól a lehetőségtől, hogy a törvényes eszközök igénybevételével a tulajdonjogom lényegi jellemzőit, a rendelkezési jogot, a birtoklási jogot és a használati jogot elvonja tőlem azzal az indokkal, hogy a követelésem elévült.

Ezzel az érveléssel kapcsolatban hivatkoztam az alkotmányjogi panasz beadványomban korábban is arra, hogy az általam sérelmezett ítéletek az Alaptörvény 28. cikkében foglaltaknak nem felelnek meg, mivel nem a jogszabály szövegét értelmezték, hanem magát a jogszabályt változtatták meg.

Az elévülés jogintézményét semmiképpen nem kétségbe vonva hangsúlyoznom kell azt, hogy esetemben az elévülésre való ítéleti hivatkozás nem állja meg a helyét, súlyos tévedés, amely a másik, a tisztességes eljáráshoz való alapjogomat sérti, mivel az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése rögzíti, hogy mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék.

Ez esetben nem történt meg, a bíróságok hatáskörükön túlterjeszkedve egy törvény szövegét egészen egyszerűen megváltoztatták, s kijelentették döntésükben, hogy a törvényalkotó rosszul alkalmazta azt a jogszabályt, amelyre való hivatkozással nem születhettek volna meg az ítéletek.

Ügyemben nem az vált kérdésessé, hogy a követelésem jogos-e, hanem a perrel megítélt dolgot nem fizette meg az adós, amely azonban az EJEB gyakorlata szerint olyan vagyoni jellegű igény, amely a hazai jog alapján ésszerűen megalapozható, így a tulajdonomnak tekintendő.

Az általam kiállítani kérelmezett, s az első fokú bíróság által kiállított 44/2001/EK tanácsi rendelet V. melléklete szerinti tanúsítvány ugyanis egyértelmű rendelkezés arról, hogy a megítélt követelésemet (mint tulajdonomat) érvényesíteni kívántam külföldön (mivel az adós jogi képviselője útján azt közölte velem, hogy a végrehajtás ellehetetlenítése érdekében külföldre távozott).

Az így kiállított tanúsítványt a hatályos magyar törvény a végrehajtási cselekmények alatt *expressis verbis* nevesíti!

Csatolom az ügyemben kiállított tanúsítványt, valamint az Európai Unió hivatalos honlapján található „gyakorlati útmutató az európai végrehajtható okiratról szóló rendelet alkalmazásához” elnevezésű kiadványt annak bemutatására, hogy amikor kiállítottam a tanúsítványt, okkal bízhattam abban, hogy a bíróságok is ebben az értelemben, a jogszabályok előírásait betartva járnak majd el ügyemben, s így nem sérül a tulajdonhoz való alapvető alkotmányos jogom.

Az 1994. évi LIII. törvény a bírósági végrehajtásról (a továbbiakban: Vht.) II. fejezetének a címe: „A végrehajtás elrendelése”, míg ennek egyik alfejezete az „Intézkedések az Európai Unió tagállamaiban történő végrehajtás érdekében”, amelyben a 31/C. § szerepel, amelynek (1) bekezdésének a) pontja szerint „Az első fokú bíróság kérelemre kiállítja a 44/2001/EK tanácsi rendelet V. melléklete szerinti tanúsítványt”.

Ez tehát azt jelenti, hogy a törvényalkotó egyértelműen a végrehajtás elrendelésének tekintette az általam kérelmezett tanúsítvány kiállítását, kétséget sem hagyva arról, hogy ez nem bírói mérlegelés körébe, hanem a törvényhozó jogkörébe tartozó kérdés.

Az európai végrehajtható okiratról szóló tanúsítvány lehetővé teszi a határozatnak – amelyhez csatolják – az Európai Unió területén történő szabad mozgását. Kiállítás esetén már nincs szükség a végrehajthatóvá nyilvánításra abban a tagállamban, amelyben a határozat végrehajtását kérik. Ez ugyanis elengedhetetlen feltétele a végrehajtásnak két különböző EU tagország esetén.

Maguk az általam sérelmezett ítéletek is tartalmazzák azt, hogy a Vht. 57. § (4) bekezdéshez fűzött törvényi indokolás szerint elévülést megszakító végrehajtási cselekmény lehet a bíróságnak, a végrehajtónak a végrehajtás érdekében tett bármilyen intézkedése (pl. az adós lakhelyének a felkutatására irányuló megkeresése). A bármilyen intézkedésen van a hangsúly, amelynek ellenére az eljáró bíróságok magában a törvényben írt „végrehajtás elrendelése” körében meghozott intézkedést nem tekintették olyan cselekménynek, amely az elévülést megszakítaná.

Mindezeken túlmenően az ítéletek a korábban közzétett eseti döntésekkel is ellentétesek, mivel korábban azt is megállapították, hogy még az inkasszót, beszedési megbízást is elévülést megszakító cselekménynek tekintik a végrehajtási eljárást megelőzően (BH 1996. 468. sz. eseti döntés).

A BH 2014.5.151. számon közzétett döntés tartalmazza azt, hogy „a végrehajtási záradékkal ellátható okiratok alapján közvetlenül végrehajtható követelések az okiratban meghatározott határidő elteltével nem csak esedékessé, egyszersmind végrehajthatóvá is válnak. Az ilyen követelések esetében a végrehajtási jog elévülése - az egyéb feltételek fennállása esetén - a követelésre megállapított teljesítési határidő letelte utáni napon kezdődik. Ettől az időponttól kezdve a követelés más hatósági eljárás közbeiktatása nélkül végrehajtás útján közvetlenül kikényszeríthető, ezért az elévülésének megszakítására a Ptk. 327. §-ának (3) bekezdése az irányadó. Ha mód van végrehajtási kényszer közvetlen alkalmazására, akkor csak a végrehajtási cselekményt lehet olyan célra vezető jogérvényesítési lépésnek tekinteni, amely az elévülés megszakítását eredményezheti.”

A BH 2003.12.587. sz. eseti döntés is az általam előadottakat támasztja alá, mivel rögzíti, hogy „minden végrehajtással kapcsolatos cselekmény - amelyeket a követelés behajtása érdekében a végrehajtás szabályai szerint akár a végrehajtó, akár pedig a végrehajtást elrendelő bíróság tett - megszakítja a végrehajtási jog elévülését”.

A leírtak tehát alátámasztják azt, hogy esetemben sérült a tisztességes eljáráshoz való alapjogom, mivel egyrészt a törvény szövegében, másrészt a közzétett eseti döntésekben bízva a végrehajtás iránti kérelmet a tanúsítvány kibocsátását követő 5 éves elévülési határidőn belül nyújtottam be, azonban a bíróságok a törvény szövegét és korábbi döntéseiket semmibe véve olyan új jogszabályt alkottak, amely velem szemben tisztességtelennek minősül!

A bíróságok eljárása tehát nem a jogszabályok értelmezésében (amely egyébként az Alaptörvény szerinti kötelezettségük) merült ki, hanem a törvényt átírva tulajdonképpen egy új jogszabályt alkottak, amely semmivel sem indokolható „hatásköri” túllépés, s amelynek orvoslására kizárólag a T. Alkotmánybíróság képes.

Nem állhatja meg a helyét a másodfokú bíróság arra alapozott aggálya, hogy a tanúsítvány kiállítása többször is kérhető. Ezzel szemben jelen esetben indokoltan, és csak egyszer kértem annak kiállítását, amelyet a bíróság egyetlen alkalommal ki is állított, bár a törvény szerint az elévülés akár többször is megszakítható.

Én alapvetően indokolt feltételek mellett kérelmeztem a tanúsítvány kiállítását, mivel ez volt a tulajdonom érvényesítésének legcélszerűbb módja.

Hangsúlyoznom kell mindemellett azt is, hogy egy már jogerősen megítélt követelést voltam kénytelen külföldön érvényesíteni a minden vagyonát külföldre menekítő - nem jogkövető adóssal szemben.

A leírtakat összefoglalva tehát álláspontom szerint azzal, hogy az eljáró bíróságok megsértették az Alaptörvény 28. cikkét, s a jogalkalmazásuk során a jogszabályok szövegét nem azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezték, ezért kerültem abba a helyzetbe, hogy sérült a tulajdonhoz és a tisztességes eljáráshoz való alapvető alkotmányos jogom, mivel az általam támadott ítéletek megfosztottak jogos tulajdonomtól egy tisztességtelen eljárás eredményeképpen.

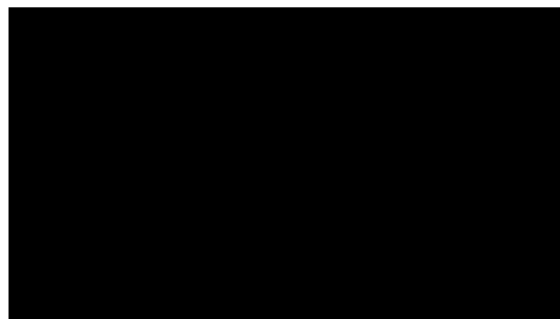
Kérem tehát, hogy az előadottak alapján a T. Alkotmánybíróság szíveskedjék megállapítani a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.I.21.171/2015/6. sz. ítéletének és a Fővárosi Törvényszék 45.Pf.632.052/2015/5. sz. ítéletének alaptörvény-ellenességét, és szíveskedjék megsemmisíteni azokat, s szíveskedjék hatályában fenntartani a Pesti Központi Kerületi Bíróság 22.P.93.648/2014/10. sz. ítéletét.

Kérem továbbra is, hogy a T. Alkotmánybíróság szíveskedjék felfüggeszteni a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.I.21.171/2015/6. sz. ítéletének és a Fővárosi Törvényszék 45.Pf.632.052/2015/5. sz. ítéletének végrehajtását.

Kelt: Budapest, 2016. június 18.

Dr. Surányi Tímea
indítványozó

képviselésében:

Mellékletek:

1. Ügyvédi meghatalmazás.
2. Tanúsítvány.
3. Az Európai Unió hivatalos honlapján található „gyakorlati útmutató az európai végrehajtható okiratról szóló rendelet alkalmazásához”.